

ОПТУЖУЈЕМ

Дивови се хране росом која им се изјутра накупи на лицу. Свим бесом земље оптужујем оне који нас називају људождерима! А ти (они знају ко су) једу људе свакодневно трпајући их шакама у своја незасита уста.

То су они који се боје дивова и њихових „ моћи“ , који наше моћи нису, већ су просто дело нашег ума. Ми морамо да стварамо планине. Не знамо на шта бисмо трошили ту снагу која нам је дата, са којом смо рођени не знајући да ли је у питању благослов или проклетство. Вођени позитивнијом мишљу, предали смо се стварању. Планине су се рађале скромно, али су полако постале стотинама и хиљадама пута веће од нас самих, толико чак да су неки од нас постали планине или вечито остали у њиховој сенци. Неким планинама не зна се порекло, не зна се име дивова који су их створили, који су дали своју душу и сву своју снагу како би наставили да живе кроз ту горостасну структуру. Некада је див познат колико и планина, али често, сувише често, карактер тога дива, па и његове планине бива погрешно протумачен. Увек су ту неки људождери, казани и лонци, позиви на вечеру на којој ће сам гост постати оброк...

Понекад ми се чини да људи не би били људи када не би имали планине да од њих узимају оно најбоље. У сваком делићу стене оне садрже толико хране, богатства, енергије из самог срца Земље. Људи воле да узму делове планина, да их присвоје. Да кажу : „ Ево, ова планина је немачка, она кинеска, а она тамо перуанска “ . А увек забораве да је сама Земља једна свемирска планина која не припада ни једној нацији, ни једном човеку, па ни једном диву, а опет, припада свима њима. Ех, када би сви тако размишљали моје оптужбе не би биле тако оштре!

Знам да се људи много питају. Стално морају све да сазнају, да све виде, чују, осете, окусе, намиришу... Али да ли су њихива питања довољно добра да се на њих дају одговори? Када људи не могу да дођу до одговора, обично га измисле, а због своје природе да себе сматрају бољим од свих других створова на Земљи тај одговор често поништава постојање ичега доброг код тог другог бића. Тако су се људи питали одакле нам само снага да подигнемо планину. Нико нас никада није видео да једемо, да радимо нешто тако приземно. Но, ваљда у страху од наше снаге, људи су нас претворили у своје природне предаторе. Предатори су у опасности, а свака опасност мора да се избегне те тако људи кренуше да са колена на колена преносе приче о нама.

Али то је све што су оне : само приче.

Како кап росе може хранити биће које подиже планину? Ах, људи. Неће они никада схватити да није ствар у количини, већ у лепоти. Роса је нешто земаљско, али чисто. Сваког јутра се рађа свежа и блистава, свака зора у њој прелама своје светло расипајући га у милионе мрављих дуга, у милионе бескрајних огледала, у милионе истинитих капи лепота. Та лепота се хвата на нашим главама, буја на нашим лицима, гнезди се на нашим трепавицама, у гроздовима се скрива под врховима наших прстију и тихо капа са наших ушних ресица. И, премда је једна кап мала, на њеној се површини огледа читав предео, а кроз њу се прелама у нешто још узвишеније, прочишћено вечито свежом лепотом. Замислите сада милионе тих капи које делују заједно, које се стапају у вечиту слику савршенства које нико не може да промени и побољша до нас, дивова. Ми у капима росе видимо планине, из њих испијамо снагу да подигнемо те масе савршене до оне мере до које смо ми савршени.

Нису све планине колосалне. Обично почнемо са неком малом, несталном дином, неки и заглаве на тим пешчаним, трошним конструкцијама. Али има нас који кренемо да развијамо планине у масиве који расту изнад облака, масиве толико велике, дугачке и орошене да се и људи осећају удобно на њима. Понекад не разумеју зашто планина ниче баш на том месту и баш толико висока, али увек јој се диве и добијају толико од њене недостижне лепоте.

И баш зато што је та лепота недостижна, људи бесне на оне који ту лепоту могу да створе. Сваки човек ствара и то је дивна људска особина, али створити планину, то не може човек. То може само див. А да би био див, човек мора да се храни росом, не другим људима. Оног трена када се то догоди, човек престаје да буде оно што јесте и постаје оно чиме друге назива – демон, чудовиште.

Моје оптужбе никада неће бити дело росе која је овог јутра расејала своје капи по мојој бради. Оне ће увек бити део мог ума који људима некако остаје скривен. Ваљда га скрива величина планине. Та величина, та спољашњост људима дата на тумачење није ни делић планине. Када би само неко могао да продре унутра видео би како изгледају земље дивова где драги камен расте као воће, где злато боји земљу жутом, а сребро белом шара небо. Видео би животиње каквих нема ни у сновима, биљке које доносе толико рода да би могле исхранити свет, птице које певају лепше од свих хорова анђела. Али те су земље дате само нама, дивовима. Кроз спољашност планине ми се

трудимо да пренесемо ту лепоту, кроз њене блиставе снежне капе сликамо сребро, кроз одсјаје сунчевих зрака по њима, злато. Све дивље и нестварне звери са планина подсећају на наше животиње, звуци које планински ветрови стварају на хорове наших птичица.

Неки људи су продрли у планину. Пронашли су земљу, угаљ, можда још неку руду или вредан метал. „Нема тамо ништа више“, рекли су. А има толико тога, али људи не виде. Лепота планине се не може видети очима, већ само широм отвореним срцем слободним од сваке мржње. Људи не воле да отворе срце. Плаше се да ће постати рањиви. А када би то учинили схватили би да је роса најлепша храна, видели би планине у капима, осетили би како сав тај камен куља из њих попут бесне реке рушећи све пред собом дак се пробија и расте...

Али људи не гледају срцем. И због тога их највише оптужујем.

Свјатогор, свесловенски див.

Сара Станојевић III5